

vort Mandat. Jeg kan i den Henseende ikke erkende, at de Fordringer, der stilles paa Valgtribunerne til de Herrer af Venstre, og at de, der stilles til os, ere berettigede; jeg kan ikke gaa ind paa dem, og jeg kan ikke opfylde dem. Det følger af sig selv, at efterhøi vi have staaet ved Valgene, maa vi staa med forskjelligt Syn paa Sagerne, ogsaa paa Finantsloven. Jeg indrømmer, at det ikke er der, hvor dette stærkest skal tages frem, specielt naturligtvis, naar man opfatter Finantsloven som den Lov, der giver Staten dens daglige Brød, thi da er der ikke nogen Grund til paa denne at føre Striden videst, om der end maa være Tale om Forhandling og Overenskomst. Paa Valgtribunerne høre vi de Fordringer, der af Venstrevælgerne stilles til os og til vore Modstandere. Disse Fordringer gaa fra de Herrer's Venners Side ud paa, at deres Egne — Venstremændene — skulle være faste, selvevidste og sluttede — ville de være ganske ægte, maa de ogsaa være usorsonlige — kun de mindre ægte have Lov til at være lidt mildere stemte. Dette er Normen for ægte Venstremænd lige over for Vælgerne. Men naar de samme Venstre-Vælgere skulle sige, hvad de forlange af os, af Høiremænd, forlange de, at vi skulle være bløde og medgjørliche. Vi ere nu ganske sikkert altid medgjørliche — det ligger efter min Mening i selve Begrebet Høire. (Modsigelse) Ja, ja, derom kan man have forskjellige Meninger, det er nu min Opfattelse. Vi skulle være bevægelige som Siv, saa at, naar der kommer en let Venstreluftning, saa høier Sivet sig villig. Vi skulle være saa medgjørliche, at vi ere villige til at forlade vort eget Stade, naar der vises os en lille Finger; vi skulle da se at faae fat i hele Haanden. Vi skulle endelig være saaledes beskafne — ikke saa meget nu, thi man er ikke altid paa denne Aarstid saa grusom, men henad Foraaret, naar Luften bliver, jeg vil ikke sige lummer, men mere levende, — at vi mere og mere ere villigere til jævnt hen at gaa i Vandet, — villige til ikke at staa fast paa vore egne Principer, men til at svigte dem, saa snart der synes af være en Antydning fra den anden Side af, at vi bør svigte dem. Jeg tror nu ikke, at der kan komme noget Forlig i Stand paa det Grundlag. Skulle vi søge et Forlig, maa det ikke være med Opgivelse af vort Standpunkt, men vi maa med Fastholden af dette søge at komme til Noget, hvorefter vi kunne enes. Er der en alvorlig Villie dertil, tror jeg, at vi paa Lovgivningsomraadet ville kunne enes om noget Væsentligt om end ganske vist ikke om Alt. Man maatte kunne enes saa meget, at det almene Vel kunde ske Tyndest, og at Landets Udvikling kunde føres noget fremad. Det, mener jeg, er den Opgave, der nærmest paahviler os. Det ærede Medlem angav, hvorledes vi, der ere

komne herind, vare stillede, og afmalede efter min Mening dette overmaade sort. Skulde jeg i Modsetning til ham angive, hvorledes de, der ere komne ind i Folkethinget nu, efter min personlige Mening, staa, da skal jeg søge at gjøre det ganske kort. Jeg tror, at vi ere valgte som principielle Modstandere mod Hovedstandpunktet, Parlamentarismen. Jeg erkjender, at vi ere valgte paa Tilslutning til Regjeringen. Jeg tror, at vi have den Opgave at søge Forhandling og Overenskomst med de Herrer, og jeg tror, at der skal vises Maadehold, men Maadeholdet skal være gjensidig; i den Henseende er Gjenfærdighed en Pligt, og er den der ikke, er det Hele til ingen Nytte. Men skulde jeg i Almindelighed angive det Grundlag, vi maa søge for vort Bedkommende, skal jeg gjerne gjøre det. Jeg tror, at det Grundlag, vi skulle søge, maa være et saadant, at det er foreneligt med vor Overbevisning, og at det kan aabne Udsigt til en frugtbar Forhandling med det andet Thing med Udsigt til Udbytte og kan være modtagelig for Regjeringen. Det er den Maade, hvorpaa jeg opfatter den Opgave, der er stillet os her, specielt dem af os, der kom ind denne Gang. Jeg har troet, fordi det ærede Medlem slog saa haardt paa, at de, der vare komne ind nu som nye, skulde være i en ganske særegen Stilling, at jeg burde fremsætte min Opfattelse. Det følger af sig selv, at jeg kun har udtalt, hvad der er min rent personlige Mening og Anskuelse.

Th. Nielsen: Endskjøndt denne Finantslov eller rettere dette Finantslovsforslag er behandlet en Gang tidligere, kan det ikke negtes, at det nu forhandles under en noget anden Situation, og der er ogsaa sket ikke saa lidt politisk Nytt, siden vi behandlede det sidst; derfor er det ogsaa en ganske rimelig Ting, at det denne Gang igjen bliver behandlet saa udførlig. Man pleier at sige, at Tal ere talende, og det er vistnok rigtigt, i alt Fald er det vigtigt, forsaavidt man siger, at Finantslove, Budgetter i det Hele taget ere talende Vidnesbyrd om, hvorledes det Folks Liv føres, for hvilket Finantsloven skal gjælde. Det er et Vidnesbyrd om de Interesser, som det Folk sætter høiest; det skulde i alt Fald være det. Det er jo ganske naturligt, at Enhver, antager jeg, maa have gjort sig selv Rebe for, hvad der er det vigtigste for et lille Folk og da navnlig for, at det lille Folk kan faae Lov til at leve sit eget Liv. Jeg skal ikke tale om, hvad der efter min Mening er det første og vigtigste; det er det indre Liv, det hjemlige Liv, om jeg saa maa udtrykke mig, men det ligger ikke for til Forhandling. Det er ganske vist efter min Opfattelse det vigtigste og Principielle er det blot sundt, bliver ogsaa nok Livet i konstitutionel Henseende efterhaanden mere og mere sundt. Men ser man nu paa Finantslovsforslaget, og der spørges om, hvad det lille Folk, som vi tilhøre,